

İSTANBUL
KÜLTÜR
VE SANAT
VAKFI

8. ULUSLARARASI
İSTANBUL
BİENALİ

8th INTERNATIONAL
İSTANBUL
BIENNIAL

İSTANBUL
FOUNDATION
FOR CULTURE
AND ARTS

BİENAL

SEPTEMBER 20 EYLÜL - NOVEMBER 16 KASIM, 2003

poeticşiiirseljusticeadalet

729092 Tarih Poşeti

...Özgün bir bağlama dönüş süreci kafamda apaçıkta, onu ilk ortaya çıkaranların tüketimine sunulmak üzere sahiplenilip yeniden paketlenecek, ithal edilmiş kültür kisvesi altındaki otonom bir kültür olacaktır bu.

Sürsel Adalet, 2001-2003

Devam eden işten detaylar. 9 kanallı video yerleştirilmesi. Kullanılmış çay poşetleri, tuval bezi, iplik, ahşap, lcd monitörleri, DVD. Değişebilir boyutlar.

Poetic Justice, 2001-2003

Details of process. Video installation with 9 channels. Used tea bags, canvas, thread, wood, lcd monitors, DVD. Dimensions variable.

729092 Bags of History

... I had a clear understanding of the process of a return to an original context, of an autonomous culture co-opted and re-packaged so that its originators would consume it, disguised as imported culture.

Tania Bruguera

Tania
Bruguera

Çayı bile paylaşmaya davet edilmemişlerdi, unutulmuşlukla o pazarlıkları yapmak üzere - o kesin, mitik saat, gün be gün, geçmişin orjileri, Öteki'nin orjileri kutlandığında. En kötüsü de Ötekilerin ortalığı fazlasıyla birbirine katmalarıydı; çok eskiden kültürlerinden sömürülmüş kalıntıları geri istiyorlardı.

Memleketinde sözüm ona ütopyalar inşa ettikleri o yıllarda unutulmuşlukla pazarlık yapmaya da davet edilmiş değildi. En kötüsü de bu ütopyaların tamamen onun ütopyaları olmamasıydı. Üstüne üstlük, istediği de tam olarak bu tertip değildi. Pazarlık olacaksa, bellekle olacaktı, gerçek hikayesini unutmasına izin vermeyecek tek bütünlük.

Her koşulda, kadın/onlar ölümcül bir sessizliğe lanetlenmişlerdi, direnişten yükselen ses parçalanıp, hemen hemen anlaşılmaz bir yankı haline geldiğinde ortaya çıkan sessizliği; çünkü Tarih'i alaşağı etmek imkânsızdır. Tüm sorumluluk değişimin imkânsızlığıyla imlenmiş alanlardaydı, İktidar'da olanların oturttuğu bir mantığın tehlikeli bir dengede duran sayfa kenarlarında. Post-koloniyal düşüncede bir şey kesindir; yeniden onaylanma ve kendini temsil, yalnızca farklılıkla yüzleşildiğinde anlam kazanır.

Şimdi o eski lezzet onlara geri veriliyor; modern Batılı kavramlar üzerine inşa edilmiş bir imgeye bürünen, ama katı sınıflandırmalardan sıyrılmış bir yaşam duygusuna hiçbir zaman tam olarak ulaşamayan, bir Öteki'nin düştüğü yanlış anlama aracılığıyla. Her çay poşeti, her ölçü, her lezzet Tarih'in bakımının ta kendisi oluyor, mekâna ya da zamana bağımlı değil, ama hep İktidar'ı peydahlayan bir inançla yazılmış. O bakış, sonunda, her yerde tekrarlanan o aynı imgeleri bulup çıkaracak, Tarih'in kudurmuş öfkesinin dilisiz tamlarını.

Ola ki Tarih en büyük boşluktur. Partizanca çarpıtmalar ya da hatalı anlatılarla ilgisi yok bunun. Geçici ve algılanamaz şeylerde bile hırsızlık, elkoyma, manipülasyon; bu sonuçlar fikir birliğiyle kabul edilmiş bile çoktan. Tarih denen paradoks Mit'i besliyor, kökenler bulanıklaşıyor, neredeyse gözden yitiyor. Sonunda hep başlangıç noktasına dönüyoruz, yeniden üretilenin verdiği konfora, tüketilişi sırasında var olan şeye.

They weren't even invited to share the tea, to cut those deals with oblivion-that precise, mythic hour, day after day, when orgies past, orgies of the Other, were celebrated. The worst was that the Others generated so much outrage, claiming the vestiges usurped long ago from their culture.

Neither was she invited to cut the deal with oblivion in her homeland during those years when they were supposedly building utopias. The worst was that those utopias weren't completely hers, not really. To top it off, she didn't really want that arrangement. If they cut the deal, it was with memory, the one entity that might not allow her to forget her real story.

In any case, she/they were doomed to a fatal silence, the silence that comes when the voice emerging from resistance becomes a fragmented, almost undetectable echo, because nothing can be done to overturn History. All responsibility rested in spaces marked by the impossibility of change, on the precarious margins of a logic established by those in Power. One thing is certain in the postcolonial mindset: re-affirmation and self-representation only make sense when confronting difference.

Now its pristine flavor is returned to them through a misunderstanding of the Other, who adopts an image based on modern Western notions, but never quite achieves the sense of a life free of rigid taxonomies. Each bag, each measure, each flavor becomes the gaze of History itself, not dependent on space or time, but always written with the conviction that begets Power. That gaze, in the end, will find those same images repeated everywhere, mute witnesses to History's outrage.

It's possible that History is the greatest void. It's not a matter of partisan distortion, or of erroneous narratives. Theft, appropriation, manipulation, even of that which is practically ephemeral and imperceptible: these results are already taken for granted by consensus. Myth is nourished by the paradox that is History, origins blur and nearly disappear. In the end, we always return to the starting point, to the comfort of what is reproduced, to that which exists while it is consumed.

Suset Sanchez

Translated by Achy Obejas